

1972 EUROSTRAND

Vanaf de jaren vijftig ontstond op de Westerhovense Heide het Eurostrand als zandafgraving van Meindert Eigenbergs zandwinningsbedrijf De Kempen. Hij besluit eind jaren vijftig om de plas commercieel te gaan exploiteren. De zwemgelegenheid bij de zandafgraving groeide in de jaren zestig uit tot een druk bezocht recreatiepark met onder andere strandbad, het 'Eurorestaurant', camping, bungalowpark, zwembad, stoeltjeslift en de grootste speeltuin van Europa. Bij mooi weer, zoals op 2e Pinksterdag 1963, komen er op zo'n dag maar liefst 52.000 bezoekers. Na 1983 verdween de naam Eurostrand en heette het park De Kempervennen.

De foto is omstreeks 1978 / 1979 genomen. Op de achtergrond in het midden het Eurorestaurant. Rechts de frites- en snoep/ijskraam en links het houten gebouw waar zich het restaurant "De Zandkuil" bevond. Hier kon je terecht voor een snelle hap, ijsjes en frisdrank. (Frans Brouwers)

In september 1972 werk ik een week of zes bij het Eurostrand, een recreatiepark bij Valkenswaard/Westerhoven. Ik werd hier mede aangenomen door de oud directeur Leo van Eeghem van 't Silveren Seepaerd in Eindhoven, dat een jaar daarvoor was afgebrand. Hij was als adviseur ingehuurd. In het sollicitatiegesprek kwam mijn ervaring met vacuüm aan de orde. Meindert Eigenbergs vroeg hoe dat met varkensvlees ging. Rauw varkensvlees is niet geschikt om vacuüm te bewaren. De verpakking gaat bol staan door de gassen die zich ontwikkelen. Daar ging ik de mist in, omdat ik geen helder verhaal had. Dat was echter geen aanleiding om me niet aan te nemen. Het kon er erg druk zijn en daarop moest je zijn voorbereid. Eigenlijk dus

1972 EUROSTRAND

een kolfje naar mijn hand. In de Ossewa zorgde ik ook altijd voor een ijzeren mise en place. Door de week was er op het Eurostrand nauwelijks iets te doen. Die tijd gebruikte ik om allerlei producten voor te bereiden in in een vriescel klaar te leggen. De bedrijfsleider stond er op dat ik ook soepballen ging draaien voor 50.000 man. Dat vond ik uiteraard een idioot plan. Zo ontstonden er nog meer verschillen van inzicht. Mijn inbreng werd niet op prijs gesteld. Ik zou braaf moeten doen wat meneer de bedrijfsleider wilde. Daar was ik echter niet voor aangenomen. Dan had hij maar een keukenslaafje aan moeten nemen. Op dat moment volgde ik ook een cursus bij de SVH. Daar besprak ik mijn probleem met de cursusleider. Vechten tegen de bierkaai heeft geen zin. Dus was dat avontuur snel ten einde.

Het restaurant van het Eurostrand